

La Humanitat

Any II : Núm. 211
Barcelona, dijous, 14 de juliol de 1932

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

LA REUNIÓ D'AQUESTA MATINADA DE LA MINORIA CATALANA

Hi assistiren els ministres Carner i Domingo, que informaran al Govern de ço acordat, quedant en reunir-se novament demà

Madrid. — A les quatre de la matinalada acabà la reunió de la minoria catalana, a la qual assistiren els ministres de Finances i Agricultura.

El senyor Domingo fou preguntat pels periodistes sobre el tractat en la reunió i digué que havia mancat d'importància perquè no s'havia adoptat cap acord en la reunió.

—S'han debatut —afegí— els punts fonamentals de l'Estatut, però no s'ha arribat a cap acord.

Se li preguntà quan tornaria a reunir-se la minoria, i contestà que possiblement divendres.

Després el secretari de la minoria, senyor Sbert, digué:

—La minoria ha canviat impressions amb els representants en el si del Govern i ha examinat les diverses sug-

gerències referents als problemes plantejats en el debat sobre les atribucions pendents del primitiu títol segon de l'Estatut de Catalunya; els ministres que han assistit a aquesta sessió han quedat encarregats de transmetre al Govern les línies generals que sobre cada una d'elles la minoria ha traçat.

També manifestà que s'havia acordat que la minoria tornés a reunir-se en ple i amb els representants de tots els grups parlamentaris catalans, a més del ministre de Finances i el d'Agricultura, divendres vinent, a primera hora de la tarda, per a continuar aquesta labor.

Els altres parlamentaris reunits no han fet cap manifestació; el sots-secretari ha dit que la minoria era l'encarregada de fer-les.

POLITICA INTERNACIONAL

Un «acord confidencial» entre França i Anglaterra

París. — Malgrat les contínues manifestacions a París i Londres, desmentint l'existència d'un acord secret entre França i Anglaterra referent a les reparacions, avui ha estat posat en

M. HERRIOT

clar, per unes manifestacions d'Herriot.

El cap del Govern francès ha rebut els representants de la premsa, als quals ha declarat que aquesta nit serà publicat el text de l'«acord confidencial» entre França i Anglaterra, que complementa el «gentleman's agreement».

Les bases d'aquest acord és el compromís mutu per part de cada Govern de consultar a l'altre abans de prendre cap mesura d'interès per a ambdós països, o l'execució de la qual pogués perjudicar la seva cooperació econòmica.

M. Herriot ha posat de relleu que aquest pacte significa un ressorgiment de l'«entente cordiale», ja que a partir d'aquest moment, ambdós governs obraran sempre d'acord pel que es refereix a assumptes d'interès comú.

Una de les immediates conseqüències d'aquest acord, serà que Anglaterra no podrà arribar a cap intel·ligència amb els Estats Units sobre els deutes, sense consultar a França, o viceversa.

Cròniques de «La Humanitat»

PARÍS, CATORZE DE JULIOL

París, 14 de juliol... Els arbres del Palais Royal s'han quedat despullats de fulles. No és que hi hagi passat l'hivern: és que, a indicació de Camil Desmoulins, el poble ha fet de les fulles dels arbres cocardes per als seus barrets. En 1789 el verd era el color del Comte d'Artois, però era també, en aquells moments d'insurgència, quan cada cor esdevenia una flama votiva a la llibertat naixent, el color de la revolta, el color de l'esperança en un avenir millor, en un avenir en el qual no triomfessin ni el despotisme, ni l'arbitrarietat dels grans, dels poderosos; en un avenir que entraria als més alts llocs de la nació a homes humils del carrer, que foren els perseguits d'ahir i serien els triomfadors de demà. Avui, en 1932, el verd, emblema dels monàrquics, ha perdut categoria.

París, 14 de juliol... El poble s'ha cansat de tants escarnis, de tanta violència, de tanta misèria. Mentre Versalles, al Petit Trianon, l'austríaca Maria Antonieta llançava un grapat de milions perquè les seves aventures de lilit tinguessin un escenari amable, el poble de París es moria de fam. A París en 1789, hi havien 143.000 captaires. Per a tots aquests captaires, per a tots aquests miserables, per a tots aquests maleïts de la terra, la nació —la França del segle XVIII, capdavantera de la civilització— només tenia que trenta set asils.

A les festes, a les representacions de teatre, als balls de Versalles, el poble respon assaltant les cases de comerç de Reveillon i Hanriot al barri de Sant Antoni. Quan el poble s'assabenta que Lluís XVI ha acomiadat el ministre Necker, el pare de la senyora de Staël, passeja en triomf pels carrers de París les imatges del ministre caigut i del duc d'Orleans, que després serà Felip Igualtat.

A les Tulleries hi ha una topada sagnant entre el poble i les tropes mercenàries del Royal Allemand, a les ordres del príncep de Lambesc, que era una mena de general Millan Astray d'aquella època. En aquesta topada moren dones, vells i criatures. L'any 1789 no es diferencia gaire de l'any 1930, últim de la monarquia a Espanya.

Un vent d'insurgència, un vent de rebel·lió fuetja les espatlles dels humils. Però no és un vent que els ajudi: és un vent que els redreça, que els posa verticals i que enlaira els seus braços i els arma. Als Invàlids, el poble, que estava desarmat, s'apodera de vint-i-vuit mil fusells i quaranta canons. Amb aquests fusells i amb aquests canons, el poble de París, que abans només sabia cantar i sofrir — cantar precisament per amagar llur sofrència — assalta i pren la Bastilla. La Bastilla, on havien sofert presó Beaumarchais, Voltaire, Latude i tants i tants d'altres, ja no fa por ningú, ja no és aquella fortalesa odiosa i temible, que sota el cel clar i amable de París significava l'esclavatge més vil i repugnant. La Bastilla ja és una foguera purificadora i les seves flames s'enliren triomfals amb aire de festa. Els assaltants, després d'alliberar presoners que feia quaranta anys que no havien vist el sol, passeja en triomf pels carrers de París i les porta a la plaça de la Greve, les testes de De Launay, governador de la fortalesa, i del prebost Flesselles.

1789 té color d'auba. Han passat 143 anys. Tenim República a Espanya. Tenim, també, un dia catorze gloriós: el d'Abril de 1931. Però tenim entre nosaltres, en el si de la República i per part d'alguns elements indesitjables, als quals hem perdonat per massa generositat, el recel, l'odi, la incomprensió. Penseu que si aquest recel, aquest odi, aquesta incomprensió persisteixen, podem refer el nostre 14 d'Abril i convertir-lo en un 14 de juliol.

LLUIS CAPDEVILA.

COSES DE «LA NACIÓ»

Ara resulta que a Catalunya vivim en règim de Dictadura

Hi ha un adagi popular, a Castella, que diu així: «Cree el ladrón que todos son de su condición». D'acord amb aquest principi els homes que redacten el periòdic fundat pel dictador, hereu del seu esperit que cura d'infiltar dia per dia als seus escassos lectors, veuen per tot arreu fantasmes, les quals no són altra cosa que reproduccions de la seva imatge. Ara han descobert que Catalunya viu opra sota el jau d'una oligarquia favorable a l'Estatut, el qual no interessa a la majoria. I amb un cinisme comprenedor es permeten escriure, amb to admonitiu, amb gest catiliniari, coses com aquestes:

«Ahora bien: si Cataluña no ve expresado su sentir en el sentir de los gestores del Estatuto, ¿por qué no se mueve? Simplemente, porque una minoria audaz le imposibilita los movimientos; el pueblo no tiene medios de acción por los cauces legales; no hay más cauce legal que la voluntad de la minoria.»

Heu-vos ací fet un clíx del que fou Espanya durant els set anys ignominiosos en què la varen des governar el fundador i els actuals cap-pares de «La Nació». Aquesta ja com les dones públiques, les quals no troben pitjor anatema per llançar al rostre de les altres que atribuir-les la pròpia condició.

Es fals, de tota falsetat, senyors de «La Nació», això que dieu. Aquí ningú coarta la llibertat d'expressió de totes les idees. Al «Palau de Projeccions» gairebé cap diumenge deixa d'acollir actes contraris al sector que governa. Des del comunista més abrandant, fins al cavernícola més fòssil, hi escridassen tant com volen. Setmanalment, una fulla que es diu «Reacció» accentua i empitjora els penjaments que «El Correo Catalán» escriu a diari. El poble té tots els mitjans d'acció legals per expressar les seves opinions. Cap minoria audaç no priva ningú de bellugar-se. Si l'Estatut arriba — que arribarà — governarà el país aquell que obtingui democràticament les majories. Res d'això s'addiu a la versió tendenciosa de la fulla de Delgado Barreto.

Potser no valia la pena de recollir aquestes espècies insidioses. Però no hem pogut resistir la temptació d'imitar les dones endreçades, que si veuen un ric de brutícia l'espolsen o l'escobren de seguida.

Text definitiu de l'article cinquè de l'Estatut, aprovat ahir, al Parlament

El text definitiu de l'article cinquè de l'Estatut de Catalunya, aprovat ahir al Parlament de la República, és el següent:

«De acuerdo con lo previsto en el artículo 11 de la Constitución, la Generalidad ejecutará la legislación del Estado en las siguientes materias:

1. — Eficacia de los comunicados oficiales y documentos públicos.

2. — Pesas y medidas.

3. — Régimen minero y bases mínimas sobre montes, agricultura y ganadería, en cuanto afecte a la defensa de la riqueza y a la coordinación de la economía nacional.

4. — Ferrocarriles, carreteras, canales, teléfonos y puertos cuando sean de interés general, quedando a salvo del Estado la reversión y policía de los ferrocarriles y de los teléfonos y la ejecución directa que pueda reservarse en todos estos servicios.

5. — Bases mínimas de la legislación sanitaria interior.

6. — Régimen de seguros en general y sociales, sometido este último a la inspección que preceptúa el artículo sexto.

7. — Aguas, caza y pesca fluvial, sin perjuicio de lo dispuesto en el artículo 14 de la Constitución.

Las mancomunidades hidrográficas cuyo radio de acción se extienda a te-

rritorios situados fuera de Cataluña, mientras conserven la vecindad y autonomía actual, dependerán exclusivamente del Estado.

8. — Régimen de prensa, asociación, reuniones y espectáculos públicos.

9. — Derecho de expropiación, salvo siempre la facultad del Estado para ejecutar por sí sus obras peculiares.

10. — Socialización de riquezas naturales y empresas económicas, limitándose la legislación de la propiedad y facultades del Estado y de la región.

11. — Servicios de aviación civil i de radiodifusión, salvo el derecho del Estado a coordinar los medios de comunicación en todo el país.

El Estado podrá instalar servicios propios de radiodifusión, y ejercerá la inspección de los que tengan la concesión de la Generalidad.»

EL PRIMER VOL FEMENI INTERCONTINENTAL ES PROPOSA REALITZAR-LO MIS EARHART ATRAVESANT, SENSE ESCALA, LES COSTES DEL PACIFIC A NOVA YORK

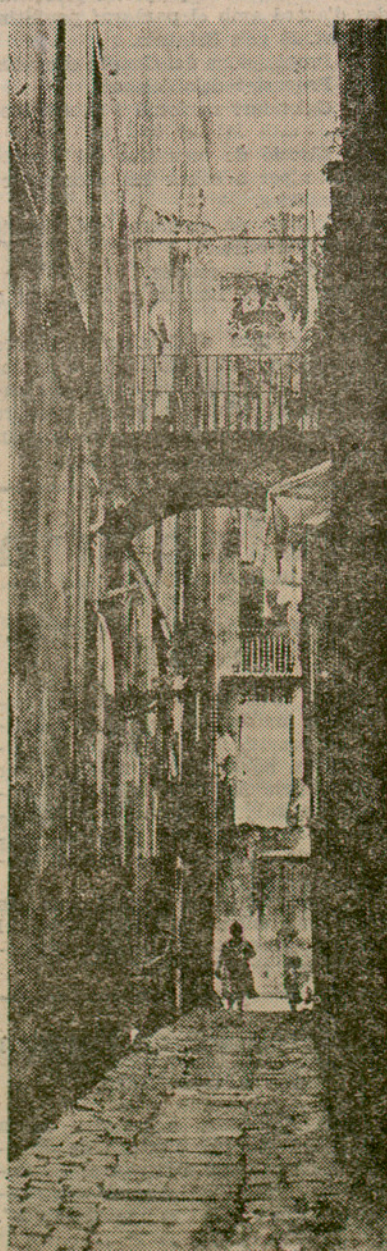
Los Angeles. — L'aviadora nordamericana senyoreta Earhart ha sortit de l'aeròdrom d'aquesta capital, amb objecte de realitzar el primer vol femení «Gran Continental» sense escala, des de les costes del Pacífic a Nova York.

RECONS OBLIDATS

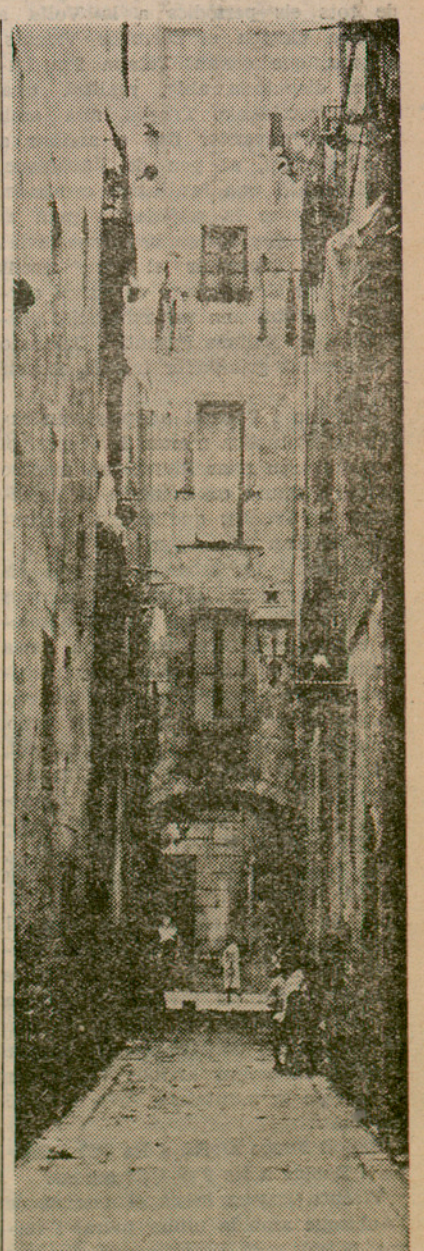
De la Barcelona antiga

Els aires renovadors fan perdre de mica en mica a les velles ciutats el seu encant. Una nova estètica empena les urbs modernes i els vells carrers, els casals antics, les perspectives d'altres temps cedeixen el pas a noves visions urbanístiques. D'aquella Barcelona dels nostres avis, de reccors quiets i apacibles, on la vida semblava ralentir i l'esperit trobava repòs, a penes en queda algun que altre vestigi. La Via Laietana motivà l'enderrocament del suggestiu i evocador barri de Basea. D'aquells palaus senyorívols, modestos a l'exterior i plens de sorpreses per dintre; d'aquells carrerons pels quals ningú passava, on tenien els seus obradors molts industrials; d'aquell ambient de pau i de repòs no en queda res. Tan sols en algunes que altre indret de la ciutat vella perduren els vells carrerons, estrets, lluny del tràfic ciutadà, com a record d'altres temps en què la vida era més quieta i un dinamisme atabalador no turmentava els esperits.

Dos d'aquests recons oblidats reproduïm les fotografies que acompanyen aquestes ratlles. Un d'ells és el carrer dels Ocells. Tot en aquest respira l'esperit d'altres èpoques. És un carrer anacrònic, vestigi d'altres centúries. És l'altre, l'Arc de Sant Vicenç, ignorat de molts. En ells, el ciutadà, cansat del bogit quotidià, hi troba pau i repòs.

El carrer dels Ocells, un dels més típics de la Barcelona vella

El vell carrer de l'Arc de Sant Vicenç ple de quietud i suggestió